

Tretja Times

Šolsko spletno glasilo

1

2018/2019

Ana Polanec
Lan Portir
Lara Črnčič
Anteja Garmut
Adelisa Palič
Zoja Kokolj
Maša Jagodič
Lejla Vanesa Berisha
Ana Plavčak
Eva Lukič
Agata Župan
mag. Janja Divjak

Uvodnik	6
Non scholae, sed vitae discimus. Ne za šolo, za življenje se učimo.	6
Zakaj na tretjo?	7
Prihodnost?	9
Obraz in jaz	10
 Dogajalo se je	 11
Literarni večer z Dragom Jančarjem	11
Dan reformacije	13
Od ramazana do fitr bajrama	15
Gambija - dežela nasmejanih in prijaznih ljudi	16
Natečaj Kratkogodbarji - Ona	26
 Dosežki	 30
Ples nas povezuje in združuje	30
Dijaki programa predšolske vzgoje na praktičnem usposabljanju v angleških vrtcih	33
 Ustvarjanje	 37
Narava diha v kraljevskih barvah in mi uglašeno z njo	37
KONSI	39
Mala vrtavka	43
Slike Ane Malnar,	44
Risba	53

Drage bralke in spoštovani bralci!

Škoda bi bilo, da bi številni dogodki, ki se zvrstijo skozi šolsko leto ter uspehi in dosežki naših dijakov ostali neopaženi, saj lahko brez slabe vesti rečemo, da se na šoli veliko dogaja.

Marsikaj bo že pozabljeno, najpomembnejši dogodki, ki so zaznamovali leto druženja, pa bodo še dolgo ostali v našem spominu. Delček tega lahko ohranimo tudi v šolskem glasilu, ki bo, poleg dogajanja na šoli, predstavilo še ustvarjalnost naših dijakov.

Naj vam bo 1. številka časopisa navdih za naslednje, Tistim, ki zapuščate III. gimnazijo, pa trajen spomin na šolske dni.

Želimo vam prijeten preostanek šolskih dni in uživanje ob branju šolskega časopisa.

Novinarska ekipa

Intervju z ravnateljico šole

Marijo Lešer

Lara Črnčič, 2. d

Kako se počutite zdaj, ko ste že eno leto ravnateljica?

»Počutim se dobro, čeprav še je veliko dela. Zelo pogrešam delo v razredu, zdi pa se mi, da lahko ob pomoči dijakov in svojih kolegov, kolegic, profesorjev in profesorice naredim nekaj dobrega tudi na tem delovnem mestu.«

Pogrešate kdaj poučevanje slovenščine?

»Vsak dan, vedno pogosteje, zato računam, da bom v času grip lahko nadomeščala svoje sodelavke.«

Ste vi v srednji šoli sodelovali pri šolskem časopisu?

» Pri časopisu ne, pač pa pri dramski skupini in v obilici krožkov, ki so bili povezani s predmetom slovenščina, ki je še vedno moja ljubezen.«

Kaj ste vedno želeli postati ravnateljica, ali so do tega pripeljala naključja?

»Ravnateljica si nisem želela postati nikoli, čeprav sem te priložnosti imela že kdaj prej, ampak odkar se zavedam sama sebe, sem želela postati učiteljica ter sem to tudi postala. To, da sem ravnateljica, je splet okoliščin, in ker je za mano že toliko let poučevanja, sem se odločila tudi za to.«

Se vam zdijo dijaki dovolj vključeni v dogajanje na šoli?

»Rekla bom tako, da sem vsa leta pogrešala njihovo angažiranost, zato je ena od mojih želja čim bolj pritegniti dijake. Zdi se mi, da smo na dobri poti, dijaška skupnost tudi s pomočjo mentoric daje vedno boljše znake življenja, kot so bili prejšnja leta in prepričana sem, da je angažiranost vas dijakov nujna, če želimo dobro sodelovati. Poznajo se vedno večji premiki, ki sem jih vesela.«

Kako bi opisali III. gimnazijo s tremi besedami?

»Moja odlična šola.«

Kaj bi svetovali dijakom, da bi uspešno končali šolo?

»Nasvet je čisto preprost: trdo, dobro organizirano vsakodnevno delo, pomoč drug drugemu in vedno videti cilj, kajti če se vidi cilj, potem je pot do tja lažja.«

Uvodnik

Ana Plavčak, 1. a

Non scholae, sed vitae discimus.

Ne za šolo, za življenje se učimo.

Ali je geslo III. gimnazije Maribor resnično? Ali učenci sledijo tem besedam? V življenju se naučimo ogromno reči, učimo se že od rojstva. Nekaj znanja pridobimo sami, intelektualno (akademsko) znanje pridobimo v šoli. Zaradi nje smo izobraženi, prinese nam splošno razgledanost, ki je v življenju zelo pomembna, vendar šola nam prinese tudi veliko stresa zaradi ocenjevanja. Če želi biti dijak uspešen in najboljši, mora v šolsko učenje vložiti veliko truda. Res je, da je formalna šolska izobrazba pomembna za našo prihodnost, vendar se redki tega zavedajo. Učimo se predvsem za boljše ocene in točke za nadaljnje šolanje. Zaradi šolskega sistema, ki je osredotočen na točkovanje, vemo, da se dejstva, pridobljena pri pouku, samo naučimo za kratek čas, ko pride do ocenjevanja. Učenci se zaradi tega ne naučijo učne snovi dolgotrajno, morda zaradi strategij poučevanja ali osebnih razlogov. Je pa res tudi to, da če ocenjevanj ne bi bilo, se marsikateri učenec sploh ne bi učil, saj se mladi še ne zavedamo, da nas šola uči za življenje in zato mora biti šolski sistem ustvarjen na podlagi ocenjevanja in točk. Znanja, pridobljena pri pouku, čez nekaj let morda ne bodo več toliko pomembna, kot se nam zdijo sedaj, vendar je sedanjost pomembna, saj je tista, ki šteje največ. Mislim, da je znanje, ki ga pridobimo na Tretji gimnaziji Maribor pomembno za življenje ter za sedanje šolanje. Učimo se za oboje (šolo in življenje), največ pa se učimo zase. Biti uspešen v življenju prav tako pomeni biti uspešen v šoli, vse pa je odvisno od nas samih. Moje mnenje je, da misel drži le delno, odvisno od tega, kako jo kdo razume, iz katere perspektive gleda. Dijaki tem besedam sledijo, sledijo pa tudi svoji poti in mišljenju.

Zakaj na tretjo ?

Eva Lukič, 1. a

»Zakaj na tretjo?«, vprašanje, ki sem ga v zadnjem šolskem letu slišala zelo velikokrat, prevečkrat! Po približno dveh mesecih obiskovanja III. gimnazije pa lahko rečem, da mi res ni žal, da sem se odločila za to šolo. Še predobro vem, kako težka je ta odločitev za vsakega devetošolca, ki ga na koncu zaznamuje za celo življenje. Zato bi rada z vami na kratko podelila svoje izkušnje in vtise o tem, zakaj sem se pravzaprav sama vpisala na III. gimnazijo.

Kot sem že omenila, sem trenutno v prvem letniku in moja odločitev o prihodnosti (službi, poklicu) se še zmeraj ni spremenila, ter ostaja ista kot v devetem razredu osnovne šole. Čisto prava (odločitev) se menda sploh še ni »rodila«.

Zdaj mi lahko popolnoma verjamete, kako sem se počutila lansko leto, ko bi se naj končno odločila, kje bom nadaljevala svojo poklicno pot. Ker me določen poklic ni močno pritegnil, je bila moja odločitev o vpisu (po mnenju nekaterih) lažja, (po mojem mnenju) pa še nekoliko težja. Večino poklicnih srednjih šol sem na svojem »spisku« zato kar hitro prečrtala. Ostale pa so seveda še gimnazije, ki pa jih v Mariboru sploh ni malo. Preiskala in raziskala sem vse gimnazije v našem mestu (od tehniške pa vse tja do III. gimnazije). Občutek sem že imela, da več časa in dlje raziskujem, manj vem o vsem tem.

Končno sta prišla petek in sobota, ki sta bila namenjena devetošolcem. Takrat sem se čisto po svojem občutku odločila, da se bom v petek odpravila na informativni dan III. gimnazije in za vsak slučaj (če si morda premislim) še ene poklicne šole, drug dan pa še na informativni dan I. gimnazije.

Torej, prvi dan sem se odpravila na III. gimnazijo, kjer sem doživela prijeten občutek že ob samem vstopu v šolo. Profesorji, ki so nas nagovorili (vključno z ravnateljico šole), so dajali zelo prijeten vtis ter domač pristop. Tudi vsi dijaki, ki sem jih srečala na hodnikih, so se mi zdeli zelo zadovoljni, temu primerni so bili tudi njihovi komentarji. Vesela sem bila vsakega (iskrenega) mnenja starejših dijakov, poleg tega pa sem bila najbolj navdušena nad tem, da so profesorji sami pristopili do bodočih učencev in jih prijazno nagovorili. S tem sem si lahko že prvi dan oblikovala nekakšen pregled nad celotno šolo in vsem, kar k temu spada. Nekako sem bila že odločena. Naslednji dan, lahko rečem, da sem to še samo potrdila in odločitev je bila končno sprejeta.

Danes, po nekaj mesecih, sem s svojo odločitvijo zelo zadovoljna. Kljub temu da pridejo dnevi, ko bi se vsi učenci najraje prepisali in šolo obesili na klin, pa se v razredu in šoli ter tudi zunaj nje zabavamo in spletamo nova prijateljstva. Tudi s številnimi profesorji smo postavili pravi »prijatelji«, kakorkoli si sami to razlagate.

Kar se mi zdi pomembno je tudi to, da se v šoli dobro počutimo in tako kot pravi moto III. gimnazije, se ne učim samo za šolo, temveč tudi za življenje.

Adelisa Palič, 2. e

Prihodnost?

Zakaj je prihodnost vprašanje,
ko pa nisem prepričana, da sem
zanjo
in edino, kar reši me, je spanje?

Dandanes živimo brez predloga,
brez vizije
in primanjkuje nam razloga.

Ker na sočloveka se ne moremo
zanesti,
hočemo vse privesti
na dvojne, trojne obresti.

Čustva niso več vprašanje,
ko pa sploh ne vemo zanje,
zato pa goltamo žganje!

V šolo ne hodimo več zaradi
znanja,
zaradi ocen nam primanjkuje
spanja,
a je mogoče, da nas sedaj boli še
lobanja?

Sprejemamo laž in pravico,
sprejemamo laž pred resnico,
ta svet je območje s predkupno
pravico!

Ne da se nam več živeti,
še enkrat si želimo umreti,
ravnovesje hočemo vsakič
podreti.

Mogoče za nas več upanja ni,
zato se sprašujem,
kje naši možgani so ves čas
bili.

Za zadnjo kitico še,
imejte radi se,
ker karma vedno povrne se.

Prihodnost?

Jaz

Obrazi in jaz

Stojim, vsepovsod obrazi,
med obrazi tudi jaz.
Obraz sem jaz.

Obrazi hodijo vse bližje,
vedno več jih je okoli.
Zakaj takšen strah?

Zdaj so zbrani okoli mene,
vidim samo še njih.
Čas se ustavlja.
Nikamor ne beži.

Sence se bližajo,
zdi se, da sem postala oni.
A luč razsvetlila je dan,
ki sveti ljudem noč in dan.

Obrazi so odšli,
zopet sem jaz.
Jaz, jaz, obraz.

Dogajalo se je

Nuša Čolig, 3. a

Literarni večer z Dragom Jančarjem

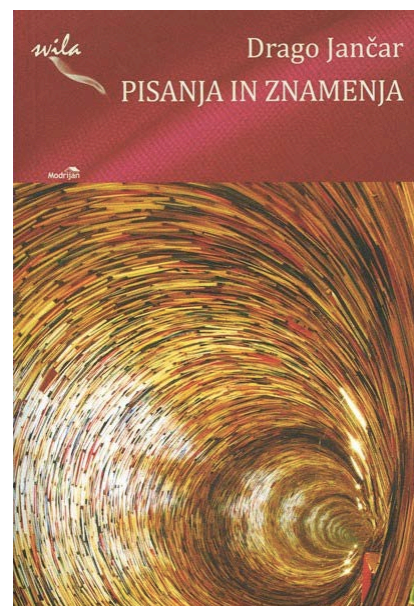
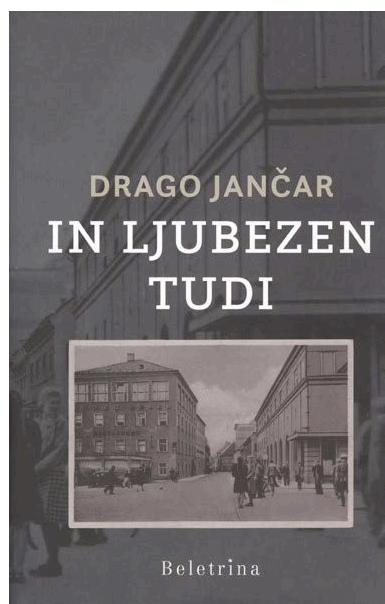
Drago Jančar je eden najbolj dejavnih sodobnih slovenskih pisateljev. Dobil je več slovenskih in mednarodnih nagrad, med drugim Prešernovo nagrado za življenjsko delo, evropsko nagrado za kratko prozo mesta Augsburg, Herderjevo nagrado za književnost in nagrado Jean Amery za esejistiko. Leta 2015 so mu v Evropskem parlamentu podelili naziv Državljan Evrope. Je štirikratni dobitnik nagrade kresnik za romane Katarina, pav in jezuit, Zvenenje v glavi, To noč sem jo videl (katerega francoski prevod je leta 2014 prejel nagrado za najboljšo tujo knjigo in bil kandidiran za francosko literarno nagrado femina, nemški prevod pa je bil razglašen za najboljšo knjigo po izboru avstrijskih kritikov na listu ORF in je bil po mnenju mesta Darmstadt v oktobru 2015 najboljša knjiga v Nemčiji) ter In ljubezen tudi. Jančar je tudi bil med letoma 1987 in 1991 predsednik Slovenskega centra PEN, v okviru katerega je veliko pripomogel k slovenski osamosvojitvi.

Vir: SAZU

V četrtek, 4. 10. 2018, je ob 19.00 uri v Veliki dvorani Umetnostne galerije Maribor potekal literarni večer z gospodom Jančarjem, kjer je pisatelj predstavil svoji zadnji dve deli. Pogovor je potekal predvsem o pisateljevi ljubezni do Pohorja ter kvaliteti njegovih del.

Posebnost Draga Jančarja je, da mu uspe intenzivnost, ki jih pri drugih pisateljih najdemo v romanih, strniti v krajše zgodbe, kot so novele. Pisatelj v svojih knjigah pripoveduje o zunanjih efektih, o svojih vtisih in o tem, kako sam vidi npr. jezera, ulice in ljudi, ki jih srečuje. Na njega ne naredijo vtis ljude ter zgradbe v neki državi, pač pa rušenje starega sistema ter vzpostavitev novega. Iz novele Pogled angela je možno razbrati slog pisanja, ki je značilen za Draga Jančarja, in sicer da se pogled seli iz nekega zunanjega prostora v človekovo notranjost ter gleda skozi človekovo perspektivo. Prav ta slog pisanja pa očara mnoge slovenske ter tuje bralce.

Dan reformacije

Maša Jagodič, 2. e

V Sloveniji 31. oktobra praznujemo dan reformacije, ki je Slovincem prinesel prvo knjigo in knjižni jezik, pa tudi prvo omembo pojma Slovenec. Dan reformacije je državni praznik in dela prost dan, ki ga praznujemo od leta 1992. Reformacija predstavlja reformno gibanje za prenovo Cerkve, ki ga je v začetku 16. stoletja sprožil profesor Martin Luter. Martin Luter je leta 1517 na vrata cerkve v Wittenbergu protestno obesil 95 tez, s katerimi je zahteval njeno prenovo. Gibanje se je nato razširilo po Evropi. V slovenskem prostoru je bila osrednja osebnost reformnega gibanja Primož Trubar, ki je leta 1550 napisal Katekizem, prvo knjigo v slovenskem jeziku in prvo slovensko tiskano knjigo. Katekizmu je nato dodal še Abecednik. Pomembna iz tega obdobja sta še prevod Svetega pisma Jurija Dalmatina in prvi slovenski pravopis Zimske urice proste Adama Bohoriča. Največja slovesnost praznovanja dneva reformacije je vsako leto v Prekmurju, kjer živi večina evangeličanov na Slovenskem. Po zadnjem popisu prebivalstva jih je pri nas nekaj manj kot 15 000. Dan reformacije je za Slovence dan, ki je zaznamoval njihovo prihodnost in jim zagotovil nepovratno karto na zemljevid evropskih narodov.

Lejla Vanesa
Berisha, 2. e

Od ramazana do fitr bajrama

Ramazan, praznik muslimanov, se praznuje deveti mesec po muslimanskem luninem koledarju. Muslimani štejejo leta od hidžre (preselitev poslanika Mohameda iz Meke v Medino). Ramazan ali post traja 30 dni. Postimo se strogo od sončnega vzhoda do sončnega zahoda. Prepovedano je jesti, kaditi in piti. Postijo se vsi, izjema so otroci, starejši ljudje, ki so bolni, in nosečnice. V mesecu ramazan se je začelo razodevanje Korana in post je tretja praktična dolžnost, s katero muslimani potrjujejo svoje verovanje. Ramazan je mesec boja s samim seboj, je mesec discipline, odpuščanja, čiščenja slabih in negativnih stvari iz duše in telesa. Post ni samo odrekanje hrani, ampak post duše in srca. Vtem času moramo biti potrpežljivi, ne smemo se jeziti in grdo govoriti, kajti tudi to velja kot post. To je mesec veselja za muslimane, kajti odprta so nebeška vrata in verniki prosijo za odpuščanje grehov, da bi jih Alah sprejel v Dženet (nebesa). Vsak večer se gredo verniki po iftaru (večerji) v mošejo klanjat Javiju in Taraviju. Le-temu se klanja samo v mesecu ramazanu. Ramazan je posvečen tudi branju Korana in solidarnosti z revnimi. Ko se post konča, ga praznujemo s praznikom fitr bajram.

Gambija - dežela nasmejanih in prijaznih ljudi

Dijak David Rozman iz 4.e se je odločil za prostovoljno misijo v najmanjšo in eno izmed najslabše razvitih držav, Gambijo. Povedal nam je, da je Gambija dežela nasmejanih, moralno bogatih, prijaznih, vernih, spoštljivih in skrbnih ljudi ter da je razlog nerazvitosti države, predvsem zaradi vrednot, ki so se ohranile medtem, ko jih v zahodnem svetu pozabljamo. Zanj je bil obisk te države in njenih prebivalcev drugačen in nepozaben.

David Rozman, 4. e

Društvo Za Otroke Sveta je prostovoljna, neprofitna in humanitarna organizacija, katere temeljni cilj je dvig kakovosti življenja otrok in družin ter vključitev otrok v proces izobraževanja.

Zgodba društva se je začela s željo, da pomagajo. Leta 2001 so se pridružili eni izmed dobrodelnih organizacij in se sami preizkusili v prostovoljnem delu. Na poti so se spoznali z Gambijo in ugotovili, da to vizijo delijo tudi nekateri domačini in da lahko s skupnimi močmi naredijo več in bolje. Avgusta 2002 so uresničili ideje in želje ter se formirali v humanitarno društvo. Začeli so s programom botrstvo v tesni povezavi s tem pa se je razvila tudi ideja o programu potuj kot prostovoljec, preko katerega so se v Gambijo sprva odpravili botri varovancev, danes pa se programu pridružuje vse več tistih, ki želijo svoj dopust preživeti drugače; potovati z namenom in narediti nekaj dobrega za sočloveka. Leta 2014 so izvedli prvi poletni tabor, leta 2016 so z zbranimi donacijami kupili zemljo za izgradnjo našega največjega projekta do sedaj; karierno – izobraževalnega centra, leta 2018 so z botrstvom pomagali 350 otrokom.

Svoje aktivnosti izvajajo v treh sklopih, ki so med seboj močno povezani. Prvi je program Botrstvo, katerega glavni namen je iskanje denarne pomoči za otroke iz socialno najšibkejših družin in zagotavljanje brezplačnega šolanja s pomočjo botrov. Drugi del je program Potuj kot prostovoljnega dela na različnih predelih v Gambiji. Tretji sklop pa predstavljajo razni projekti, ki jih izvajajo poleg prostovoljstva in botrstva.

Trenutni projekt je izgradnja prvega karierno-izobraževalnega centra v Gambiji, ki bo osnova nadaljnjega delovanja in velik dejavnik za še bolj učinkovito delo.

Otroci za društvo niso številka. Vsakega otroka, ki ima danes svojega botra, osebno pozna vsaj en član društva. Botrom omogočajo, da svojega varovanca obišejo in z njimi razvijejo osebni stik. Prizadevajo si za čim močnejšo komunikacijo med botri in varovanci (pošiljanje podatkov o družini, daril, slik, letnih spričeval ...)

Kako ste se vključili v Društvo Za Otroke Sveta in program Botrstvo?

V Afriko sem odšel preko Društva Za Otroke Sveta in Potuj kot prostovoljec. Organizacijo sem opazil na spletu, medtem, ko sem iskal možnosti za botrstvo. Tako sem najprej postal boter deklici Adami iz Gambije. Društvo je tam že tretje leto organiziralo poletni tabor. Udeležil sem se spoznavnega sestanka, kjer so nam predstavili potovanje. Ko sem se vračal iz srečanja, ki je bilo v Ljubljani sem bil že trdno odločen, da želim potovati še letos. Prepričalo me je dejstvo, da lahko združim potovanje s humanitarnim delom. Pika na i pa je bilo dejstvo, da bom lahko spoznal Adamo.

Opišite svoje občutke, ko ste prispeli v popolnoma novo deželo.

2. julija sem s torbo šolskih potrebščin potoval proti Zahodni Afriki. Ko sem ponoči prestopil prag letališča, sem takoj začutil Afriko.

Tam nas je toplo pričakal Gambijec Musa, soustanovitelj Društva za otroke sveta. Odpeljal nas je do mesta Senegambije, kjer smo bivali do konca potovanja. Bil sem presenečen, kajti to je bila prava vila, ki pa je bila tudi 24 ur na dan varovana. Spraševal sem se, ali sem sploh v Afriki. Bilo je res lepo.

Kaj vas je najbolj presunilo in navdušilo?

Najlepši preživeti dnevi so bili v šoli. Prvi sprejem otrok in lokalnih učiteljev je bil izredno čustven. Otroci so nas pričakali. Naenkrat sem imel okrog sebe ogromno otrok in vsi so se me želeli dotakniti in biti v mojem naročju. Večina prostovoljcev nas ni moglo zadržati solz. Otroci in učiteljice so nam pripravili cel nastop. Zapeli so nam veliko pesmic, nekaj tudi slovenskih.

Opišite nam aktivnosti, s katerimi ste spodbudili igrivost otrok?

Dobil sem razred otrok starih med osem in dvanajst let. Razlika v letih se je poznala tudi pri njihovem znanju. V skromnem in temnem prostoru ter dveh tednih, ki smo jih imeli, sem se jih trudil, čim več naučiti. Veliko smo se tudi igrali. Dvakrat sem jih peljal na izlet, enkrat na farmo, ki je v lasti neke Nizozemke, kjer so otroci imeli možnost spoznati, kako raste zelenjava, srečali so se z računalniškimi tablicami in igrali so se z lego kockami. Drugič smo se peljali v fitnes center, kjer smo telovadili in igrali nogomet. Z otroki smo se tako navezali, da smo zadnji dan vsi jokali, ko sem odhajal. Še posebej pa sem se navezal na fantka Abdouliea, ki me je vsako jutro čakal pred šolo, da me je lahko prvi objel. Ko sem se vrnil v Slovenijo, sem se odločil in z mamó sva postala botra tudi njemu.

So bile prisotne tudi kakšne negativne plati, ki so vas pretresle?

Zelo me je pretreslo dejstvo, v kakšnih razmerah otroci živijo in se učijo. V šoli, kjer sem delal, smo videli tudi podgano in miši. Žalostno je tudi dejstvo, da je izobrazba na res nizkem nivoju. Problem, ki sem ga videl, je zagotovo izobrazba učiteljev. Težko predajajo znanje otrokom, ker ga sami nimajo dovolj. Nekaj otrok, s katerimi sem delal, je res zelo sposobnih. Velik problem je tudi lakota. Na srečo za njo v Gambiji ne umirajo, pa vendar jih večina je samo enkrat na dan.

Kaj vam je bilo všeč oziroma je v vas vzbudilo zadovoljstvo?

Všeč mi je bilo čisto vse, lepote Gambije so me navdušile, domačini so me fascinirali, kljub temu da ti ljudje nimajo skoraj nič, so srečni in so pripravljeni tisto malo deliti z drugimi. Zdaj razumem, zakaj Gambijo imenujejo obala nasmejanih ljudi. Najbolj pa so me prevzeli »moji« otroci. Zaradi njih se je vredno truditi še naprej.

So bile morda prisotne tudi negativne izkušnje?

Negativnih izkušenj skorajda ni bilo. Edina stvar, ki me je močno prizadela, je bila, ko smo otrokom delili barvice, zvezke ..., ko sem videl to rivalstvo med njimi. Kaj so pripravljeni storiti, da pridejo vsaj do ene barvice. To me je zbadlo v srce. Prav tako odrasli, ko smo delili denar. Takrat se je najbolj videl ta obup, ta revščina.

Kako ste se sporazumevali z domačini?

Z domačini sem komuniciral angleško. Angleški jezik je tudi uradni jezik v Gambiji. Poleg tega še imajo lokalne jezike.

Ali je Afrika v Vas pustila velik, močan pečat, gledate nanjo z drugačnega vidika?

»Afrika v živo« me je zagotovo spremenila. Že ko sem sedel na letalu in se vračal iz Banjula proti Casablanci, sem vedel, da sem drugačen. Del mojega srca je ostal v Gambiji. Vrnil sem se bolj miren. Začel sem se zavedati, kaj je v življenju zares pomembno, drugače gledam na hrano, na vzgojo svojih otrok, na vse ...

V čem se Slovenija razlikuje od Gambije?

Razlike med Slovenijo in Gambijo so tako velike, da se ju ne da primerjat. To je drugi svet. Ko sem še bil v Gambiji, sem veliko razmišljal o Sloveniji. Vse imamo. Vse je dostopno. Hrana, zdravstvo, šolstvo. Vendar v vsej tej naglici, ki jo od nas zahteva način življenja, pozabljamo na najpomembnejše. Priznam, dva meseca po moji izkušnji sem tudi sam nazaj v tem ritmu, drugače ne gre. Pa vendar bi vsakemu najraje rekel, naj se umiri, naj dela stvari, ki ga veselijo, naj si vzame čas za družino in ljudi, ki so mu pri srcu. In naj bo hvaležen za to, kar ima!

Po odhodu iz Gambije se nekaj časa niste več vrnili, vse do danes. Kako se je ta vrnitev razlikovala od prejšnje?

Po dobrih dveh letih sem se odločil, da se ponovno vrnem v Afriko. Ponovno sem potoval kot boter in prostovoljec, vendar mi je društvo zaupalo tudi delo koordinatorskega tabora. Tako sem vodil skupino 15 ljudi. Lahko rečem samo to, da si boljše skupine ne bi mogel želeči. Posebej všeč mi je bilo, da smo bili generacijsko zelo raznolika skupina.

Kakšna čustva so vas prevevala, ko ste zagledali svoja varovanja?

Z Abdouliem sva se vsak dan srečevala že v šoli, v kateri sem prostovoljno pomagal. Skupaj z Adamo sta tudi prespala pri meni tako, da smo lahko več časa preživeli skupaj. Ko me je Adama videla po dveh letih, mi je skupaj z njeno mamico skočila v objem, njeno prvo vprašanje pa je bilo: "Kje je moj brat?" Pokazal sem ji Abdoulja in v istem trenutku se je zatekla k njemu v objem. To je bil eden najlepših prizorov, ki sem jih kadarkoli videl.

Kako so potekali zadnji dnevi vaše misije?

Zadnje dni bivanja, sem spoznal fantka Elimana. Deček se je izredno navezal name in ves čas je želel biti v mojem naročju. Hitro sem izvedel njegovo zgodbo, ki me je pretresla. Triletni fantek živi z babico, oče mu je pred kratkim zaradi bolezni umrl, mama pa ga je pri nekaj mesecih zapustila. Babica je sicer zaposlena v vrtcu, ki je del šole, v kateri sva delala z mamo. Eliman je bil sam doma, ko je bila babica v šoli. Po pogovorih z mamo in očetom smo se odločili, da dečku postanemo botri. Ko sem babici povedal za našo odločitev,, se je najprej z olajšanjem nasmehnila, nato pa začela jokati. Takrat sem se še bolj zavedal, kako nujno ta otrok potrebuje pomoč. Takoj naslednji dan sem v šoli uredil letno šolnino in naš Eliman je že začel obiskovati vrtec.

Najlepša hvala za vaš čas in trud. Še naprej Vam želimo obilo zadovoljstva, prizadevnosti in vnesenosti z vašimi varovanci. Danes se ljudje ne zavedamo, da nedaleč stran, lahko že za sosednjimi vrati, živijo družine in otroci, ki potrebujejo našo pomoč in podporo. Na svetu primanjkuje tako pogumnih in dobrosrčnih ljudi, ki so se pripravljene žrtvovati za druge. Svet bi bil lepši in boljši, če bi znali ceniti, kar nam je dano.

Natečaj Kratkozgodbarji

Ona

Nuša Pangerl, 4. d

»Nehaj misliti nanjo!« »Skulirati se moraš, kolega.« »Začni živeti novo življenje in pozabi nanjo.« Glasovi prijateljev so mi odmevali po glavi, ko sem hodil po ozki ulici sredi noči. Od vsega skupaj me je že krepko bolela glava, a misli nisem mogel ustaviti ne glede na to, kako močno sem si tega želel. Njene oči, ko sem ji povedal, da jo ljubim. Njene ustnice ob poljubu za dobro jutro. Njeno nerazumljivo in neumno, a zame nezamenljivo, obnašanje, ko bi morala biti najbolj jezna, se odloči biti potrpežljiva. Njen zame še vedno nedojemljiv in nerazumljiv značaj, s katerim me tolikokrat preseneti. Me je. Nekoč. Misli so me nenačrtno popeljale nazaj, ko sem se še zbujal ob njej, ki je dišala po jagodah. Ko sem na svojih prsih še čutil njen dih. Ko je njena nečakinja še pritekla v spalnico na vse zgodaj in naju z medvedkom v roki našla speča enega ob drugem. A to je bilo nekoč. Prizemljal sem se in od bolečine, ki sem jo začutil v prsih mi je začela glava še močnejše utripati. Kot bi nekaj želelo priti ven, pa ni našlo izhoda. Želel sem ji še zadnjič povedati, da jo ljubim, še zadnjič videti njen pogled, še zadnjič s konicami prstov čutiti njeno kožo, njo, preden me bolečina, ki me razkraja od znotraj, pokonča.

Rana v prsih me je ohromila, da sem se zgrudil ob steni. Roke sem zakopal v lase in se zazrl v tla, kot sem to storil že nešteto krat, odkar sva se razšla. Kot bi mi tla lahko pomagala. Kot bi v njih našel vse odgovore na moja vprašanja, odrešitev. Ugriznil sem se v palec, da nisem zakričal. Ne morem živeti brez nje! Svet je pekel, ko je ni ob meni! Želim si, da bi me vzela nazaj, a me sedaj seveda noče, ko pa sem tak kreten! Kako sem lahko dovolil, da se zgodi kaj takega?! Kako sem lahko pozabil na ta preklemana vrata?! Tolikokrat sem preveril, da sem zaprl svoje konje, njenega pa sem pozabil! Rane, ki so bile posledice mojega neodgovornega ravnanja, so prihrumele iz spomina.

Kaj vse bi se lahko zgodilo?! Nedolžni in ljubljeni živali. Kaj če bi ga zbil avto?! Kaj če bi povzročil prometno nesrečo?! Morebitni scenariji so se mi en za drugim vrstili v mislih in ob vsakem mi je postajalo bolj slabo.

Pred menoj so se pojavile dolge, gole, tanke noge in ko sem se oziral navzgor proti njihovi lastnici, se je zdelo, da jim ni konca. Naposled sem le zagledal kratko črno krilo, ki je bilo definitivno prekratko. Name je zrla, kot bi bil bolnik in bi nujno potreboval medicinsko pomoč, preden mi odpove srce.

»Si v redu?« Počepnila je ob meni, da je dekolte ozke rdeče majice razkril prevelik del kože prsi. Dotaknila se je moje roke, kot bi mi želela sporočiti, da bo vse v redu, sam pa nisem vedel, če ji lahko verjamem. Če ji naj.

Vstala je, še vedno držeč mojo roko, in mi nakazala, naj tudi sam vstanem. Storil sem tako. Lažje je bilo ubogati pomanjkljivo oblečeno tujko, kot se prepirati sam s seboj. Odvedla me je do konca ulice in v lokal Za vogalom, kamor sem bil namenjen, preden sem se predal bolečini. Posedla me je na oblazinjeno klop blizu točilnega pulta. Odšla je za pult in nekaj govorila točaju. Vrnila se je z dvema kozarcema polnima živo modre tekočine.

»Kaj je to?«

»Sprostitev.«

Odšla je in me pustila samega s to 'sprostitevijo'. Vse sive celice, ki sem jih še premogel, so mi govorile, naj ne pijem niti požirka, a srce je hrepenelo po odrešitvi. Čeprav bi se lahko v kozarcih skrivala droga, ki bi me pokončala – se mi vsaj ne bi bilo potrebno več ukvarjati s samoto. Nagnil sem kozarec, da me je zapeklo po grlu, a tega po treh požirkih nisem več čutil. Prvič v življenju alkohol ni imel nagnusnega okusa. Prijal je.

Po praznem kozarcu so se vse skrbi zdele ničelne. Šele sedaj sem opazil telesa, ki so se eno ob drugem zibala v ritmu glasbe, ki je komaj sedaj prodrla v moja ušesa. V užitku sem se naslonil nazaj in si zaželel, da bi se lahko tako lahkotno počutil vsak dan. Dekleta že dolgo ni bilo nazaj, omotica v meni pa je začela pojenjati, zato sem izpil še pijačo v drugem kozarcu. Od vinjenosti me je zmrazilo, a mi je bilo vseeno bolj udobno kot kadarkoli, od kar sva se razšla. Noben se ni menil zame, tako mi je bilo udobno, dokler se ni pred menoj pojavila ženska v rdeče-črni opravi. Vse, kar sem videl je bilo megleno, da se je zdelo, kot bi gledal skozi preveliko dioptrijo.

»Si spil kar oboje?«

V odgovor sem se ji nasmehnil.

»No, pridi.«

Brez obotavljanja sem vstal in ji sledil na plesišče, kjer sva plesala med prepotenimi telesi. Morda sem bil tudi sam prepoten – če bi mi nos še deloval, bi morda lahko vonjal svoj smrad. Prijel sem jo za boke, da ne bi izgledal leseno, kot na plesišču navadno sem, sama pa ni zamujala. Z rokami mi je drsela po hrbtu – podobno, a drugače. Objela mi je tilnik – podobno, a drugače. Začela mi je česati lase, da sem pred očmi za trenutek zagledal Martino, kako se mi smehlja, a je naslednjo sekundo že več ni bilo. Zamežikal sem v presenečenju, a me vedenje, da ta oseba pred menoj ni Martina, ni ustavilo. Vodila me je neka nevidna sila in mi velela gibe. Naenkrat sem se znašel sklonjen nad njo z ustnicami nalepljenimi na njene. Bile so podobne, a drugačne. Prepolne. Preveč jezika. Ogabno! Želel sem se odlepiti od nje, a se nisem mogel premakniti. Telo je delovalo proti moji volji. Zakaj?! Zakaj?! To nisem jaz! Zakaj to počnem? Vso svojo moč sem porabil za to, da sem se odmaknil, a me je to tako izmučilo, da sem si moral telo odpočiti na njeni rami.

Nenadoma je izginila izpod mene in me držala za roko, češ pojdi z menoj. Sledil sem ji – kaj se pa sploh lahko zgodi? Znašel sem se zunaj in pljuča mi je napolnil cigaretni dim. Iz njenih ust ... Nekaj je govorila, prikimal sem ... Kaj je rekla?

Peljala me je proti prehodu za pešce, ki sva ga prečkala pri rdeči luči ... Odklepala je vrata bloka ... Znašla sva se pred vrati njenega stanovanja, ki so me hudo spominjala na še ena, a se nisem mogel spomniti na katera. Pa kaj zato? Saj je ob meni ona. Nič drugega več ni pomembno. Potegnila me je v stanovanje ... Preden sva kamorkoli prišla, sem jo povlekel v objem in jo poljubil. Nekaj se ni ujemalo ... Posedla me je na posteljo ... Z rokami sem ji dvignil majico do prsi ... Ni dišala enako in stanovanje ni pravilno obrnjeno, morda sem kaj zamešal, saj je prenavljala – skupaj sva. Slekla mi je majico ... Me poglela nazaj ... V glavi se mi je prijetno zavrtelo. Poljubljala mi je prsi ... V napačnem zaporedju. Me hoče zмести? Uspeva ji. Nenadoma je gola ležala na meni ... Ni bilo enako.

Odmaknila se je in mi rekla, naj jo počakam tukaj, da bo takoj nazaj ... Ozrl sem se po sobi ... Okno ni imelo zaves, nasproti okna ni bilo dolge rjave omare. Stene niso bile enake barve. Kaj se je zgodilo? Zamežikal sem v tla, odrešitev, in vse se je vrnilo. Vse, kar se je zgodilo, mi je boleče prihrumelo nazaj iz spomina. Želodec se mi je obrnil in v trenutku sem imel pred seboj tisto živo modro tekočino, ki sem jo nazadnje videl v kozarcu. Potegnil sem 26 majico čez glavo in izginil iz stanovanja.

The Gardener's rose

A man walked by a garden. The garden belonged to his neighbour and had the most beautiful rose growing on it. He admired it everyday, he was just so in awe of its perfection. It was not fully grown yet, but not still a sprout. Everytime he watched it he was more mesmerized and a magnet, a craving was pulling him towards it.

One day he could not control himself and took it home. He forgot about the world around him and held the rose, watched its perfectly red petals all day and all night. He was so in love, that he didn't even notice the blood slowly pouring out of his fingers, as the rose's thornes penetrated through his thin skin.

In a house near by another man was silently weeping. Tears were dripping out of his beautiful crystal blue eyes as he knew all of his hard work was taken away. He had planted a little rose and watched it grow, until a man deflowered his garden. His not yet fully grown rose was now dying everyday in the hands of another, not yet seeing life long enough.

Meanwhile the man was finally starting to feel the pain of the rose. Now it was not so perfect anymore, as the layers of the petals started to disappear and he could see more and more of its inside. He could not accept that the rose was not meant to be held, that its nature is to sting you and if you take it out of the soil it starts to fade and lose its beauty.

So the man wanted to keep it forever, he hung the rose upside down and waited until it dried out. The petals were now turning dark. When the rose finally dried, he picked it up by the petals, because he did not want to get stung again, but all of the petals got crushed and all that was left of HER, were HER perfectly sharp thornes.

Lana Akif, 3. d

Dosežki

Ana Polanec, 2. d

Ples nas povezuje in združuje

Ples, plesni koraki, ritem, melodija in še bi lahko naštevali. Vsem zelo poznane besede, besede, s katerimi se srečujemo v vsakodnevnem življenju. Ples ni samo gibanje ob zvoku glasbe ter koreografija, ki si jo pač nekdo izmisli. Malokdo se zaveda in občuti, da je ples govorica telesa, ki se izraža skozi ritem glasbe in predstavlja stil človekovega življenja, kajti z vsakim gibom se v človekovi duši ustvarja zadovoljstvo.

Tega se pa posebno zavedajo naše plesalke, dijakinje III. gimnazije Maribor, ki se v prostem času ukvarjajo z jazzom in hip hopom:

Zala Krašna (2. d), Larisa Brumec (2. d), Anouk Drav (1. b) in Sara Palir Mavrič (2. av).

Povezuje in združuje jih prav veselje do plesa. S skupnimi močmi, napornimi treningi in veliko truda so se s svojo plesno skupino v plesni šoli Pingi uvrstile na svetovno tekmovanje IDO world show dance championship v Pragi, kjer so zasedle tretje mesto.

Seveda smo jih iz radovednosti in vzhičenosti, da imamo na šoli tudi na tem področju uspešne dijake, morali povprašati, kako je vse potekalo, saj je to izkušnja, ki jo doživi le malokdo.

Povejte nam, kdaj in kje je potekalo svetovno prvenstvo ?

Svetovno prvenstvo je potekalo od 26. do 30. septembra 2018 v prestolnici Češke, Pragi.

Kako so potekale predpriprave? Kako naporni so bili treningi?

Idejo za točko sta dobila naša trenerja Marko Sivka in Klara Lainšček, ki sta lahko tvorila eno veliko skupino iz več manjših. S treningi smo začeli že maja, po tri treninge na teden, po tri ure.

Opišite tekmovalni dan, kaj se je vse dogajalo, kakšni so bili občutki, ko ste lahko stopile na oder in zaplesale?

V Prago smo krenili v petek, 29. septembra ob 7. uri zjutraj. Ko smo prispeli, smo si najprej na hitro ogledali mesto, nato pa odšli v hotel. Naslednji dan smo odšli v dvorano, kjer je potekala tekma. Med seboj se je namreč pomerilo 7 ekip pod kategorijo »Generalna produkcija«. Od teh sedmih pa so se v finale kvalificirale samo tri skupine: Rusija, Poljska in pa seveda mi!

Vse tri ekipe smo še enkrat odplesale in po dveh urah smo izvedeli rezultate.

Pred samim nastopom je bila celotna ekipa vznemirjena, prisotni so bili strahovi, ki pa so se na odru s plesom izgubili, saj je bilo nekaj najlepšega zaplesati na tako velikem odru.

Na katere zvrsti glasbe najraje plešete?

Najraje plešemo na pop, hip pop, soul ... Vsakemu je všeč nekaj drugega.

Kakšno je bilo razpoloženje, ko ste izvedeli rezultat?

Ko smo izvedeli rezultat, smo bili zelo veseli in vzhičeni. Seveda je bilo prisotno tudi razočaranje, saj smo vložile ogromno truda in dela, a nenazadnje smo lahko ponosni, da smo med najboljšimi na svetu.

Kaj se vam je iz tekmovanja najbolj vtisnilo v spomin?

Ena takih stvari je ogled Prage, saj je zelo lepo mesto. Kar nam bo za vedno ostalo v spominu, pa je ta življenjska izkušnja, ki smo jo doživeli, celotna tekma, potek in rezultat.

Ali vam izkušnje, ki jih dobite pri plesu, pomagajo v vsakodnevnem življenju?

Seveda nam pomagajo, saj nas ples osrečuje. Ob njem se sprostimo in se lahko izrazimo ter preko njega pokažemo svoj jaz. Njemu zahvaljujoč smo tudi bolj gibčne, imamo več energije in kondicije.

Kako usklajujete šolske obveznosti s treningi in tekmovanji?

Treninge imamo ponavadi popoldan ali med vikendi. Ko so pa tekme, se zgodi, da manjkamo v šoli, takrat poskušamo zamujeno snov, nadoknaditi. Se pa trenerji trudijo, da ne bi veliko manjkali v šoli.

Danes je zelo pomembno, da imamo cilje, da vemo, kaj želimo v prihodnosti. Kje se vidite čez 10 let?

Stremimo k temu, da bi vse uspešno končale srednjo šolo in se na to vpisale na zelene fakultete. Seveda v prihodnosti potrebujemo poklic, službo za preživetje in družino. Vendar plesa ne bi nikakor postavile na stranski tir, še vedno bi bil naš hobi, razmišljamo tudi o poučevanju plesa.

Kaj bi sporočile našim bralcem?

Vsem bralcem bi svetovale, naj poslušajo svoje srce in se potrudijo na področju, ki jih veseli, saj samo z vztrajnostjo dosežeš najboljše rezultate.

Dijaki programa predšolske vzgoje na praktičnem usposabljanju v angleških vrtcih

Praksa v Leedsu

16 dijakov programa predšolska vzgoja III. gimnazije Maribor se je oktobra skupaj z dvema spremljevalkama prvič odpravilo na mobilnost v Anglijo, v mesto Leeds. Dijaki so na mobilnost odpotovali v sklopu projekta Erasmus+, katerega glavni cilj je, da se omogoči dijakom pridobitev znanj, spretnosti in izkušenj, ki prinašajo dodano vrednost njihovemu izobraževanju ali delu doma in v tujini. Dijaki tako preko projektov učne mobilnosti pridobijo izkušnjo v tujini, ki prinaša dolgoročne pozitivne učinke na njihov osebni in strokovni razvoj.

Na mobilnost so se dijaki začeli pripravljati že junija letos. Priprave so zajemale različne delavnice, ki so dijake pripravljale na samo bivanje in delo v tujini. Tako so поблиžje spoznavali značilnosti in kulturo Združenega kraljestva ter Anglije, kakor tudi samo mesto Leeds, v katerem biva malo manj kot dva milijona ljudi. Nadgradili in poglobili so svoja znanja iz predšolske pedagogike in razvojne psihologije, utrdili svoje znanje angleškega jezika, tudi na področju stroke, zapisali svoje življenjepise ter se pripravili na izvedbo dejavnosti v vrtcu, ki je zajemala učenje slovenske ljudske pesmi in učenje plesa ob petju.

Na 14-dnevno mobilnost so se dijaki s spremljevalkama odpravili v soboto, 13. oktobra. Dijake so na letališču pričakale angleške družine, pri katerih so nato dijaki bivali ves čas mobilnosti. Prav to je ena od dodanih vrednosti mobilnosti, saj so tako dijaki iz prve roke spoznali angleško kulturo in življenje v Angliji ter utrdili znanje angleščine, saj so se bili primorani sporazumevati ves čas v angleškem jeziku.

Praktično usposabljanje z delom so dijaki opravljali v različnih vrtcih, ob tem pa spoznavali njihov način dela, ki se od slovenskih vrtcev zelo razlikuje. Ena od posebnost angleških vrtcev je ta, da je en vzgojitelj odgovoren za manj otrok in ima tako npr. lahko samo tri otroke, ki so stari od enega do dveh let, oz. največ osem otrok, ki so stari štiri leta. Za vsakega otroka vzgojitelji tudi dnevno vodijo spletne portfolie, ki pa jih od doma dopolnjujejo tudi starši.

Pri izvedbi mobilnosti dijakov je šoli pomagala tudi projektna partnerica iz Anglije, ga. Mojca Polak Williams, ki je povedala: »Z velikim veseljem smo gostili skupino dijakov iz Maribora. Dijaki so pokazali, da že v tej starosti skupine v vrtcih z lahkoto vodijo, otroci so se v njihovi družbi počutili zelo dobro in jih ponekod po odhodu pogrešajo. Družine so še posebej izpostavile njihovo urejenost, prijaznost in srčnost. Upam, da jim bo ta izkušnja dobra popotnica za naprej in da se še kdaj vrnejo.« Ga. Polak Williams je dijake seznanila tudi z znakovnim jezikom za malčke, saj vodi organizacijo Tiny Signers, ki poučuje in izobražuje angleške vzgojitelje o uporabi znakovnega jezika pri otrocih.

Dvotedensko bivanje je dijakom hitro minilo in slovo je bilo težko, saj so se zelo navezali na družine gostiteljice in otroke v vrtcih.

Maja Dajčman je o svoji izkušnji povedala: »Ta izkušnja je bila zelo poučna in zanimiva. V angleških vrtcih sem spoznala drugačen izobraževalni program, se razvila na področju angleškega jezika in znakovnega jezika. Dva tedna sem živela pri družini, katere člani so zelo skrbni in ljubeči ljudje. Raziskala sem način njihovega vsakdanjega življenja in kulture. Domotožja nikoli nisem imela, saj so nas sprejeli kot družinske člane. To bi še ponovila večkrat, saj sta bili možnost udeležiti se mobilnosti in izkušnja neverjetni.«

Doroteja Kolarič pa je tako strnila svoje vtise: »Mobilnost v Leedsu v Angliji je bila odlična izkušnja. Pridobila sem veliko izkušenj na področju vzgoje otrok, izboljšala sem angleščino. Spoznali smo nove prijatelje, družino in se z njimi povezali in zabavali. V čast mi je, da sem lahko bila del te zgodbe.«

Na koncu še dodaja **Jasna Ul Može**, koordinatorica projekta Erasmus+: »Namen projektov Evropske unije je združevanje, timsko delo in širjenje dobrih praks. V tem duhu smo zastavili projekt igraUČI tudi na naši šoli. V timu učiteljev, ki smo projekt zasnovali in ga izvajamo, smo združili moči sodelavci različnih profilov. Dijake smo pripravljali na delo in bivanje v Leedsu s timskim delom; ob tem smo rasli učitelji in dijaki. Poleg vsebinske, strokovne, jezikovne priprave smo skušali dijake pripraviti tudi na sprejemanje drugačnosti, medkulturnost, strpnost in reševanje situacij z dialogom. Osnovni cilj projekta je spodbujanje razvoja in učenje otrok skozi igro, ki so ga vsi udeleženci mobilnosti v vsakodnevno izpolnjevali prav v angleškem okolju, z učenjem skozi igro. Za na videz lahkotno izvedbo je premišljeno medpredmetno načrtovanje, spodbujanje komunikacije otrok, upoštevanje mejnikov razvoja otroka, uporaba znakovnega jezika in še in še.

Dijaki in mentorici na mobilnosti prihajajo med vrstnike ter sodelavce zrelejši, bogatejši, samozavestnejši in zelo motivirani za nadaljnje delo. Prepričana sem, da bodo tudi stkana nova poznanstva vodila v nove izkušnje, inovativno in podjetno načrtovanje življenjskih poti naših dijakov; morda tudi v tujini. Učitelji, mentorji bodo svoja spoznanja vtkali v primere dobre prakse in v šolsko delo, III. gimnazija Maribor pa s projektom vstopa v družbo šol, ki se zavedajo pomembnosti evropske razsežnosti izobraževanja, pomena neformalne izobrazbe in omogočanja pridobivanja izkušenj v mednarodnem okolju.

Ustvarjanje

Dela dijakov 1. letnikov

Narava diha v kraljevskih barvah in mi uglašeno z njo

Jesenske slike iz listja, cvetov in plodov,
oblikovane zunaj na tleh.

Vir: arhiv III. gimnazije

KONSI
4. bv

MOJE COOL OTROŠTVO

TAKKO JE BIL , SPAL SEM V
MAJHNI IN VEDNO SANJAL, DA
BOM , DA KONČNO SE PODAM V
VEDNO MISLIL SEM, DA BOM NEKAJ **Xtra**,
A NA KONCU SEM SPOZNAL, DA BOM POSTAL.

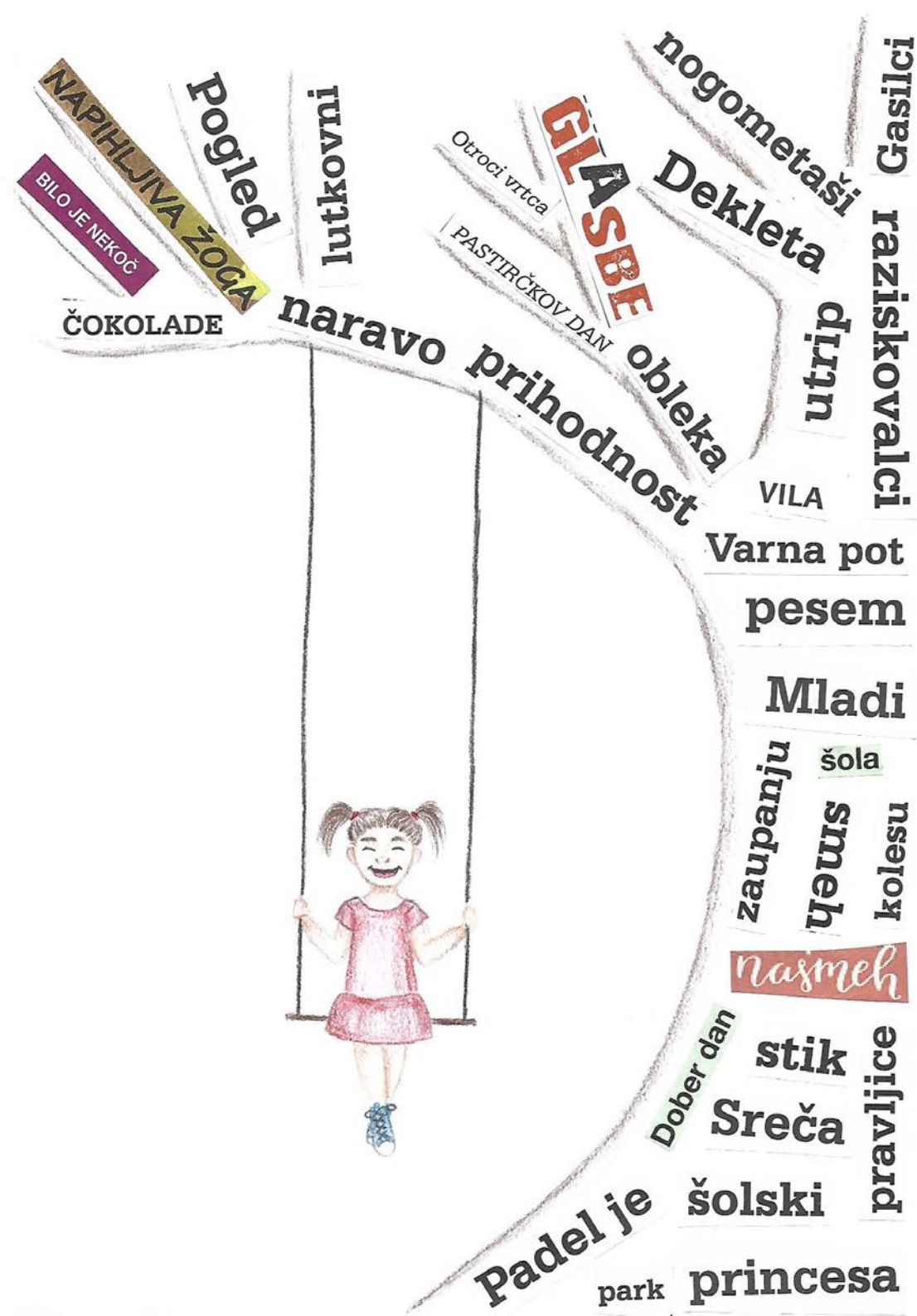
Pasulj in potica BILA STA MOJA NAJLJUBŠA
sl **Dica**. **pridno** SEM NA tekmovanjih
ZMAGOVAL, ZATO NA SEM PRISTAL. IN TAKO
KONČAL SEM SVOJ **OTROŠKI** STAN. SEDAJ
SEM **sodobnejši in prijaznejši** IN
BOLJ S **POŠT**OVAN.

anina
mja
nensi

Dere sen jaz mala bila, lepo sen se mela!

MALA VRTAVKA

Globoko v sanje sem se vživela,
kot mala deklica se kavrtila.

Punčke in vrtavke,
to bile so moje scaplesalke.

Še čevljičke obula
in začela se prava je avantura.

Močno zaplesala in se
v posteljo podala.

Ker bi rada mamica postala,
tudi dejenčke rada ljubkovala.

Da otrok ne bi nosila,
v vožek jih položila.

Ko drugič močno zaplesala,
v svet odraslih se podala.

Pršla v ta nov svet,
čist začaran in kadet.

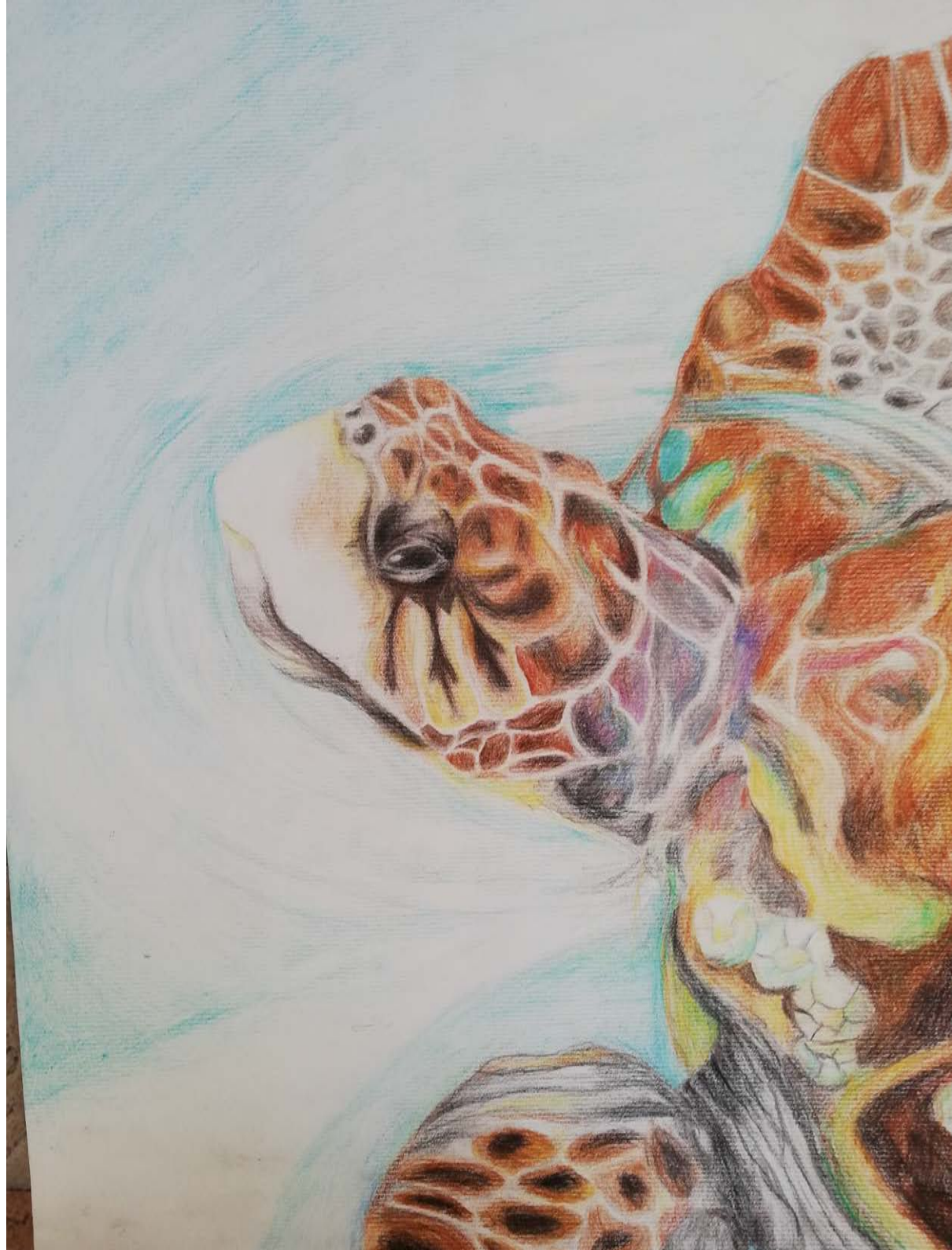
Če možnost bi imela,
naj v otroški svet bi odhitela.

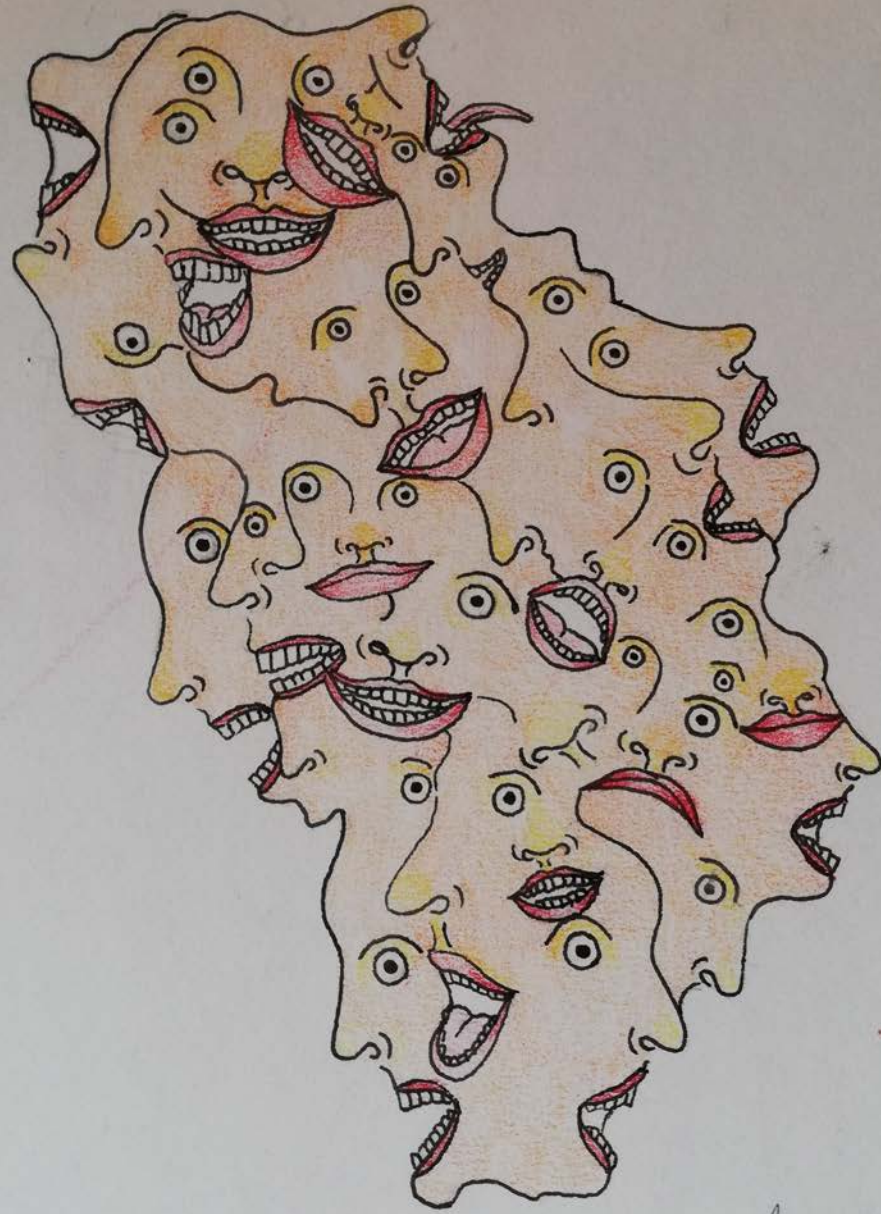

Ana Malnar, 3. c

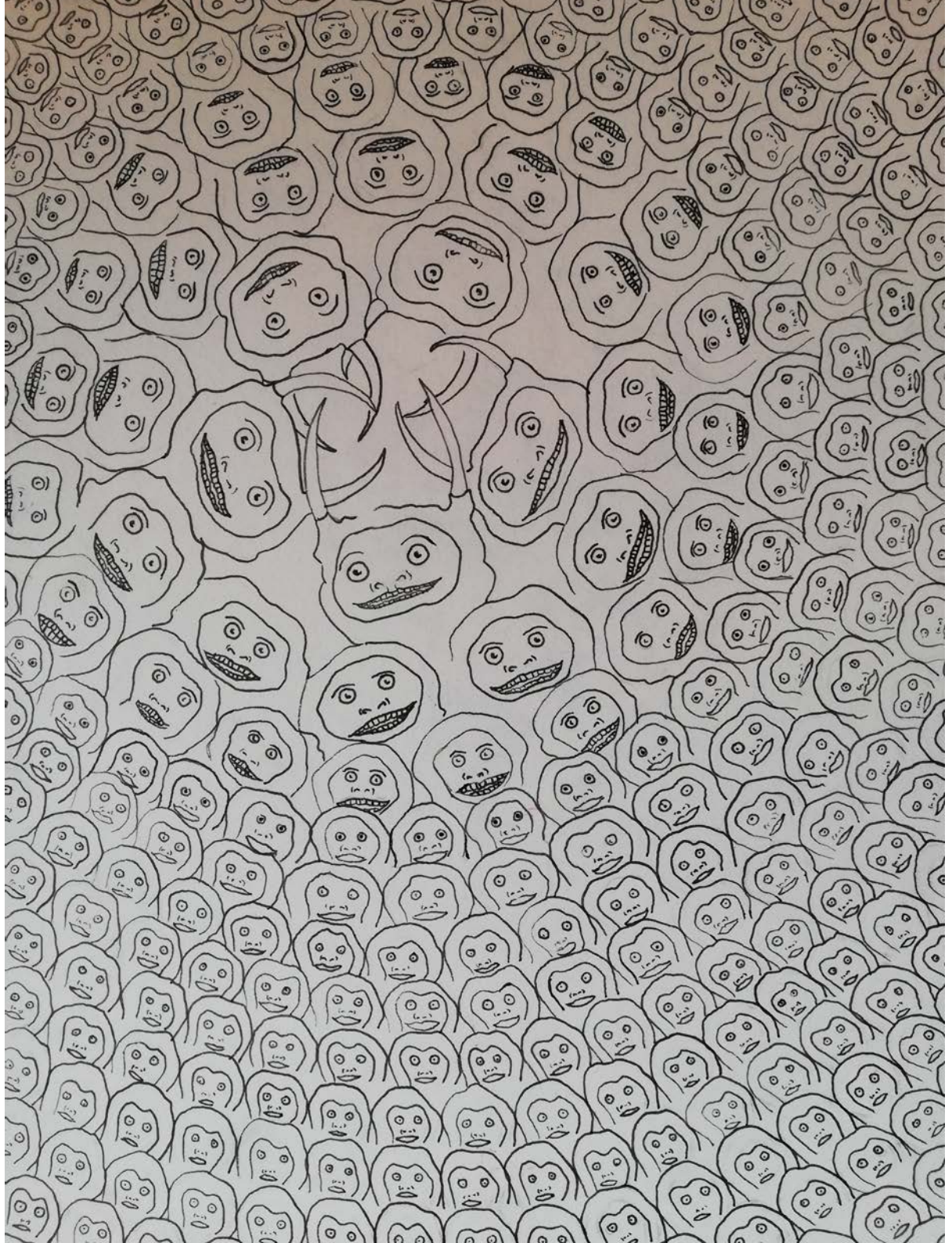

ma 2018

kyata x

